

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICESCĂ - CULTURALĂ

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE A ARADULUI

Puterea credinței

Orice lucrare merită pentru o durată lungă, trebuie să fie așezată pe temelia credinței.

Aceasta e stânca pusă de Dumnezeu în valurile vieții, pe care a înălțat lucrarea sfântă a Mântuirii lumii. Pe stânca aceasta a îngravat Dumnezeu legile sale, pe care nu le poate roade dintele vremii, ei vor rămânea pururea și dacă cerul și pământul vor trece.

Fundamentul oricărei lucrări trebuie să fie credința în Dumnezeu dela care porcede toată binecuvântarea și ajutorul. „Cine nu crede, se va osândi” zice Domnul. Cine crede și împlinește poruncile credinței, acela se va înălța și lucrările sale se învederează, fiindcă dela Dumnezeu sunt rânduite.

Trebuie să mărturisesc, că de câteori rostesc cuvintele: Credință, frica Domnului, creștinism, fie din ușa sfântului altar, fie în altă localitate, mai cu seamă în timpul acesta greu, când trebuie sufletele trezite și caracterele formate, mă cuprind fiori.

Mă se pare, că sunt, ca un străin sosit între străini, care prin cuvinte aspre vrea să oprească societatea dela jocurile ei plăcute. Dacă societatea este veselă, râde de el, dacă este răutăcioasă îl bruschează și îl alungă de acolo.

Lumea de astăzi iubește pe cel ce predică morala cu vorbe dulci. Ea înalță și laudă pe cel ce numește crimele slăbiciunii omenești și păcatele răutății, pe cel ce nu cutează a sguardul sufletele ori a rupe legături pe care le-a legat păcatul, pe cel ce se ține de spiritul timpului și uită de duhul lui Dumnezeu, lumea îl are drag.

Tot asta așteaptă lumea și dela preotul

nostru; asta așteaptă să facă și să predice cei chemați la lucrările sfinte ale Domnului.

Unii zămbesc, ori se supără, auzind în tulburarea zilelor de azi, pe preotul rostind cuvintele apostolului Pavel: „Dacă vă va propovădui cineva, fie chiar un înger din ceriu, altă credință și altă învățătură deosebită de aceasta, pe care noi o vestim, anatema (afurisenie) asupra lui”. (Efes 3).

Inchipuiții și ușuratecii aceștia zic, că preotul ar face mai bine, să predice morala, să lase credința în seama fiecărui. căci în timpul științei de azi, are fiecare convorbirile religioase în felul său.

Aceștia socotesc pe preotul creștin, sfințit prin harul sfintei taine a Celui veșnic, pe același treaptă cu dervişul sau cu imanul, sau cu preoții păgânilor idololatri și dau tot același însemnătate credinței creștine, ca și erezilor.

Oamenii aceștia, cari se țin cuțli, îndrănesc să susțină, că este indiferent ce credință are cineva, este de ajuns să albă religie.

Credința nu e altceva decât o ceremonie, un obicei din vremea veche; zic ei.

Spuneți-mi, când ascultați pe așa numiții liberucuetători, cari volesc să apară deștepti și pe cei indiferenți, cari se mulțumesc cu visul vieții, spuneți-mi dacă nu ar trebui să cuprindă fiori pe slujitorul bisericii lui Dumnezeu și pe oricare credincios auzind cuvântul lor de ocară asupra celor sfinte?

Oare nu și-ar putea închipui fiecare credincios, că se află în situația lui Noe, pe care oamenii l-au batjocorit, când le aducea aminte de Dumnezeu și când începuse a face corabia?

Și cu toate acestea Noe prevenise prăpădirea lumii și înțelese cuvântul Domnului, care zise: „Voesc să mai aștept încă două-sute cincizeci de ani, să se întoarcă oamenii la credință, după aceea să prăpădesc cu potop pe cei nevrednici”.

Priviți astăzi pe cerul vieții noastre și vedeți norii aducători de spalmă și de primejdie.

În Spania au aprins comunistii flacăra războiului, care amenință toate țările.

Cine poate stinge focul? Cine poate și sfârșitul acestei încălzări între frați? Cine poate prevedea urmările?

Și flacăra războiului arde, arde mereu, mistuește avuții neprețuite, biserici și lucrări de artă; carii nu se mai pot înlocui. Pârjolește câmpiile binecuvântate, aprinde și dărâmă casele oamenilor pașnici, prăvălile negustorilor și șurile economilor. Și câte vieți nu și-au aflat până acum sfârșitul în acest iad pe pământ!

Cine n'a uitat și știe că Dumnezeu este cărmuitorul soarelui și vieții noastre, cine n'a uitat că Dumnezeu conduce popoarele, acela trebuie să recunoască, că Dumnezeu judecă pământul. Să nu ne mirăm de aceasta.

Treisute de ani a privit Dumnezeu cum se pângărește sanctuarul său. Apoi hotărâse ca să pedepsească fărădelegile,

Cum este oare lumea de astăzi? Este mai bună ca atunci? Ce-a făcut până acum? Unde-i credința în Dumnezeu și iubirea aproapelui? La comunistii de bună seamă nu se va afla.

Deci nu-l mirare, dacă Dumnezeu biciuiește pe cei ce pângăresc altarul său.

Este bună lumea de astăzi? Nu. Ogorul cel bun l-a semănat peste noapte duhul cel rău cu neghină, care a înecat toată sămănătura.

Rămâne să plivim holdele, ca să avem numai grâul bun, iar buruiana s'o aruncăm.

Brașov, în Noembrie 1936.

Protopop Colonel
Dr. Ilie Hociotă

Maica Domnului și morburile

Un rege de demult, care avea multă putere și multe bunătăți pe pământ, a socotit că-i este îngăduit să treacă hotarul dorințelor permise unei ființe pământești. El a cerut nici

mai mult nici mai puțin de la ceruri, decât ca de orice se va atinge să se prefacă imediat în aur. Și dorința nesocotită i s'a împlinit, dar vail regele acesta precum ne spune legenda, a murit de foame și de sete, fiindcă de orice vrea gura lui să se atingă, se prefăcea într-o clipită în aurul care nu putea să-i potolească nici foamea nici setea.

În zilele noastre oamenii necredincioși chiar prin suferințele deosebite cari există, încearcă să abată oamenii de la Dumnezeu. Nu este Dumnezeu — spun ei — pentru că dacă ar fi Dumnezeu nu ar mai exista dureri, necazuri și supărări. Dar acești oameni nu și-au pus niciodată serios întrebarea, dacă flința omenescă așa cum este alcătuită ea; ar putea suporta până în sfârșit fericirea pură! constând numai din plăceri, cari de la o vreme ar începe să fie ceva plăcut și amar. Și este ușor de observat, că odihna este dulce numai după lucrul istovitor de puteri. Bucuria este ceva dulce numai dacă muncești mult și aștepti și mai mult după dulceața ei. Nădejdea, care se înfripează azi în inima ta este o căldură așa de necesară, care tot crește și cu cât se apropie mai mult de realizare, cu atât e mai plăcută și mai binefăcătoare. Așa e făcut sufletul nostru omenesc, ca în el să schimbe bucuria cu durerea și viceversa.

Am ținut să dau la o parte bolovanul greu, din calea sufletului femeilor, care și el crede de multeori, că orice întâmplare neplăcută din viață, fie lipsă materială, fie jignirea mai ușoară sau mai grea din partea oamenilor, sau un morb sau orice altă suferință, îmbrăcată în mil de forme, este o dovadă pe partea necredincioșilor, cari afirmă că nu este Dumnezeu sau dacă și este nu se interesează de soarta noastră.

De câteori nu se întâmplă și în viața femeilor, că doresc ceva din tot sufletul lor și dacă nu li se împlinește vre-o dorință sau altă se supără. Dar mai târziu văd și se convîng, că neîmplinirea dorințelor nu au fost spre paguba, ci chiar în favorul lor.

Să luăm un caz grav de tot. Care dintre femei a putut fi mai nenorocită decât femeia de care ne spune sfânta evanghelie: „Iar o femeie având scurgerea sângelui de doisprezece ani. Și care suferise de la mulți medici și și cheltuisese toate cele ce avusese, fără a-i folosi, ci tot mai rău i se făcea. Dar atingându-se de vestmintele Domnului nostru Iisus Hristos, îndată s'a uscat izvorul sângelui și a simțit în corp; că s'a vindecat de chinul acela”.

Oare dacă era sănătoasă și fericită femeia aceasta — despre care ne spune o veche legendă, că era o foarte bogată aristocrată din neamul Evreilor — mai ajungea ea la Domnul nostru Iisus Hristos, care deodată cu trupul îi vindecă și sufletul, sădindu-i acolo pentru vece credința sigură în Dumnezeu și neșovăitoare. Suferințele putem dovedi cu mii de exemple ne aduc mai aproape de Dumnezeu, dacă le judecăm bine și nu ne îndepărtează niciodată de El Bunul și Milostivul. Din toate nenorocirile cari pot cădea pe capul femeilor, cea mai grea este morbul. Mama mai ales simte dublu greutatea morbului, cu așezarea ei în patul de suferințe se oprește întreg bunul mers al casei. Copiii sunt triști, fiindcă le lipsește mâna îndrumătoare și îngrijitoare a mamei. Soțul este desnădăjduit fiindcă cuibul în care a aflat mângăiere și îmbărbătare e plin de durere și nesiguranță.

Ce să facă mama când necazul ei provoacă alte zeci de necazuri? Răspunsul este scurt. *Să urmeze calea Maicei Domnului. Ce a făcut aceasta Maică Sfântă când durerile ei și supărările ei mergeau crescând dela Vifleem până la Golgota. S'a rugat mult, adânc și necontenit. Și dacă prin rugăciuni fierbinți suferințele Maicei Domnului s'au schimbat în cea mai mare bucurie pe care poate să o aibă o mamă, văzându-și pe copilul ei sfânt înviat și preamărit, așa se vor schimba în spre bine și suferințele mamelor cari vor ști să o urmeze în rugăciunile ei calde și necontenite.*

O mamă sigur că nu este iertat atunci când e bolnavă să disprețuiască mijloacele de vindecare omenești, dar nu-i este îngăduit să uite nici pe doctorul atotputernic și atotbun, care este Dumnezeu.

De câteori va fi fost ostenită și bolnavă Maica Domnului pe drumurile ei lungi și anevoioase, de câteori își va fi îmbolnăvit inima văzând cum este batjocorit și îngropat Fiul Ei, dar prin rugăciuni fierbinți și-a întărit iarăș sănătatea și a biruit supărarea.

Din pilda vieții Maicei Domnului trebuie să luăm pildă. Fără crucea suferințelor nu poate trăi nimenea pe pământ și de aceea să nu cerem imposibilul dela Dumnezeu ca viața femeilor și mai cu seamă a mamelor să fie scutită de supărări mai mici sau mai mari; de greutatea mai ușor sau mai greu de purtat, ci să facem ce a făcut Maica Domnului. Prin credința tare și prin rugăciuni fierbinți să ne oțelăm sufletele pentru a le putea purta. Pri-

viți la chipul Maicei Domnului. În jurul acestui chip nu se află adevărat trofee de biruință, cum se află în jurul altor ființe, cari au biruit unul sau zece dușmani.

Maica Domnului a învins mai mult decât toți ostașii viteji din lumea aceasta, a învins însași viața cu toată răutatea și cu toate greutatea ei. Privirea ei este mai senină decât cerul cel mai curat; brațele ei; două brațe de mamă cuprind cu dragoste pe Fiul lui Dumnezeu; iubirea; bunătatea și mila întrupate. Și aceste două brațe au biruit lumea cu toată vrăjmeșia și neajunsurile ei, fiindcă pururea au fost împreunate spre rugăciune.

De aceea iubite mame nu disperați niciodată, nici chiar atunci când sunteți grav bolnave. *Indreptați-vă sufletele către Maica Domnului și o rugați să intervină pentru scumpa noastră sănătate la Fiul ei, care o ascultă întotdeauna.*

Elena Dr. Cioroianu
protopopeasă

Meditațiuni religioase

Din inițiativa P. S. Sale Părintelui Episcop Andrei, în Postul Nașterii Domnului, se ține un ciclu de 5 meditațiuni religioase, cu menirea de a lumina credincioșii asupra scopului vieții.

Redăm mai jos un rezumat al primei meditațiuni despre: *Moarte și judecată* ținută de P. S. Sa Părintele Episcop Andrei, în Aula Academiei Teologice, înaintea unui public f. numeros.

Prea Cucernici Părinți,
Doamnelor și Domnilor.

Am socotit necesar să introducem aceste meditațiuni religioase, pe cari le socot foarte necesare în post, când sufletul nostru trebuie armonizat cu viața trupească.

Sufletul nostru trebuie să parcurgă o anumită cale, trebuie să îndrumăm sufletul nostru către o viață creștină, mai ales azi, când se simte un început de nepăsare față de credința strămoșească. Concepția despre viață conține mai multe elemente, cari trebuiesc lămurite, — pentru cei cari nu le cunosc, — și improspătate pentru cei ce le cunosc. Aceste elemente trebuie să trateze anumite subiecte, cari toate, să ajungă la un scop oarecare.

Meditațiunea ca subiect un verset din Sfânta Scriptură, pe care apoi îl analizează.

Predica uzează de logică să lumineze min-
tea și să înduplece voința: pe când meditația
se adresează mai mult inimii.

Fiecare verset din Sfânta Scriptură e o
întregă carte de înțelepciune. Asupra unor
versete trebuie să medităm, precum medităm
asupra stelelor cari apar pe cer. După ce pri-
vim luceafărul pe bolta cerească, vedem că a-
par din ce în ce tot mai multe stele lumi-
noase, și după ce ne concentrăm și mai mult
privirea asupra lor, vom descoperi alte stele,
mult mai îndepărtate și mai puțin luminoase.
Așa este și cu meditația.

Meditația este cuvântul Dumnezeuesc fră-
mântat în gândul omenesc și scaldat în lac-
rimi, adresându-se mai mult inimii, spre deo-
sebire de conferință, care se folosește mai
mult de rațiune.

Meditația vrea să cucerească genunchii și
să cunoască rostul vieții.

Vom vorbi despre: moarte și viață, des-
pre păcat și pocăință, despre viața veșnică.
Cultul divin, despre Har și despre pilda vieții
Mântuitorului.

Vorbind despre moarte și judecată, vor-
bim despre primul element în concepția de
viață creștină.

Moartea este hotarul, este perdeaua neagră
cu care socotim, că se sfârșește totul, iar din-
colo e o enigmă. A vorbi despre moarte, nu
înseamnă a vorbi despre desnădejdea pesimis-
mului.

Este rânduit ca omul să moară. Noi mu-
ritorii ne întâlnim cu o realitate, pe care în-
zadar am încerca să-i punem zăgaz, să-i op-
rim cursul. Realitatea e dată, cu ea nu ne pu-
tem târgui, iar cursul ei dăruie totuși. Trebuie
a ne supune cu capul plecat în fața lui Dum-
nezeu. Se petrece cu omul înțelept, ce se pe-
trece cu apa. Apa, începând dela isvor trece
prin diferite obstacole. Stâncile îi stau în cale,
se isbește de ele, le ocolește, ca apoi iarăși
să revină la cursul normal. Precum un pârâu
nu se poate târgui cu obstacolele naturale ce
îi stau în cale, tot așa și omul nu se poate
târgui cu realitatea, — și atunci omul se ap-
leacă înaintea ei.

Să mai chibzuim asupra rostului vieții?
Solomon zice: „Frica de Dumnezeu e începutul
înțelepciunii“. Abia când îți apleci capul
asupra înțelepciunii Lui, abia atunci înțelegi
rostul vieții.

Raportul între noi și Dumnezeu e o clipă
în realitate, o schinteie pe care o răpește vântul
și apoi o stinge. Acesta este omul în ne-
mărginitul univers. Moartea este rânduită tutu-

ror oamenilor, tuturor ființelor. Ființă înseamnă
o latură a existenței, iar celalaltă latură este
neființă.

Omul vede, că toate curg, toate trec.

Anii noștri sunt mai mulți și în fata aces-
tora suntem nemișcați, căci timpul măsoară
pașii în sufletul și trupul nostru. În suflet —
în care gândul nostru își are un refugiu —
parcă nu le putem mări.

În trupul nostru, timpul își păstrează sem-
nele prin cute și sbârcituri.

Ar fi lucru neînțelept să ne refugiem în trup
și nu în comoara sufletului căci numai sufletul
este care rezistă. În fața puterii morții nu se
găsește nici un leac. Pentru Dumnezeu e
inexorabil față de noi? Pentru că prin această
lege inexorabilă vrea să ne trezească la rea-
litatea vieții.

Avem un soroc, în timpul căreia, viața
trebuie trăită.

Sfântul Ioan Hrisostomul zice: „Viața
noastră este ca și o filă dintr'o carte: pe
pagina întâia scriem noi, iar pe pagina a doua
scrie Dumnezeu“.

Rânduit este omului ca să moară. Cât de
nemilos sună acest verdict. Ar trebui să trăim
mai mult ca să coregem greșelile. Ceva intern
spune, că n'ai ce căuta pe acest pământ.

O singură dată să umbli la școala grea
a vieții și fără repetare este ceva grozav.

Dar biserica lui Hristos e deschisă să te
apere de valuri. Poate ai plecat singur la drum,
ai ajuns în des'șuri, ai rătăcit și nu mai este
eșire. Capriciul tău și lipsa de frâu, libera ta vo-
ință n'au a face cu tine.

Dumnezeu e drept și dreptatea lui Dum-
nezeu ne face să trăim în păcat. Să urmă-
m pilda celor cinci fecioare, cari cu candela ap-
rinsă au așteptat mirele. De aci toată învăța-
tura creștină și sfatul lui Iisus Christos: „Pri-
veghiați că nu știți când va veni sfârșitul.“

Cu cât ne vom gândi mai mult la moarte,
cu atât mai mult nu ne vom împăca cu ea.
Moartea nu este din aceasta viață care înșală.

Mare e secretul tău moarte și rece e tă-
cerea ta!!! După Creator tu ești mai puternică.
Legile tale nu le vom cunoaște, nici surâsul,
nici plânsul nu te pot opri. Unde să căutăm
urma victimelor tale, unde să mai căutăm după
ce tu ai întors țărâna?

Moartea stăpânește pe acest pământ, pâ-
năce stăpânește păcatul. De-odată cu peirea
păcatului va peri și moartea. (Toma Kempis:
Despre moarte).

Rânduit este ca omul să moară și apoi
judecat. După noaptea întunecoasă de azi, o

zi luminoasă mâine. Există teama în fața Judecătorului necunoscut, care este cumpăna dreaptă și nemincinoasă. Dincolo nu va mai fi apelată și nu avem nici siguranța, că judecata va fi accelerată.

În Sfânta Scriptură a Testamentului Nou, tot des se vorbește despre moarte. Să fie religionea creștină pesimistă? Sfânta Scriptură ne spune că: mai bine în casa plângerii decât la ospăț; inima nebunilor în casa veseliei.

Dar omul când se gândește la moarte, se întristează. Lumea este o vale a plângerii, dar vine înțelepciunea dumnezeiască, care prin moarte ne îndepărtează de păcat. Dacă totul s'ar termina cu moartea, atunci noi am fi prada creștinismului. Dar din moment ce credem în înviere, moartea pentru noi e zădărnice, deci religionea creștină nu e pesimistă.

Creștinismul e legea nădejzii, a învierii. Din mort... te învie, din păcătos te face nepăcătos....

Testamentul Nou nicăeri nu vorbește despre moarte, ci despre adormire. Toată explicația, pentru ce omul trebuie să moară, o găsim la I. Cor. 15.

Tot în acest capitol se vorbește și despre învierea trupului „Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților. Și după cum mor cu toții în Adam tot așa, toți vor învia în Hristos „Trupul este semănat în putrezire și înviază în neputrezire. Este semănat trup firesc și înviază trup duhovnicesc.

Iată pricina pentru care trebuie să moară trupul. Trupul este relativ creat pentru anumite creații în univers.

Tot ce simțim în fața morții și cum trebuie să ne pregătim în fața morții, se găsește în una din ecteniile dela mijlocul liturghiei. La acest apogeu trebuie să ajungă omul, ca împăcat sufletește să se poată prezenta înaintea Judecătorului suprem.

Această ectenie este cristalizarea dorințelor fiecărui bun creștin și cuvântul nostru de încheiere astăzi să fie:

Sfârșit creștinesc vieții noastre, fără de patimă, nerușinat, cu pace, și răspuns bun la înfricoșatul județ al lui Hristos, la Domnul să cerem.

Myr Alb

Despre cei dintâi oameni

Sub titlul de sus a apărut în revista „Biserica ortodoxă Română” Nr. 3. a. 1929, un

tratat, răspuns, părere, de părintele N. Fagul, la cele scrise de părintele econom I. Dimitriu și la critica părintelui D. Mangăru, privitor la starea în care a creat Dumnezeu pe Adam și Eva.

În rezumat, păr. I. Dimitriu a susținut, că cei dintâi oameni au fost creați de Dumnezeu în *stare de copil*. Pentru întărirea afirmației sale s'a referit la (Facere 9 28).

Părintele D. Mangăru, critică această afirmație și făcând exegeza expresiei „creștet”, arată, că din acest cuvânt oricum s'ar explica, nu reese, că oamenii primi au fost creați de Dumnezeu în *stare de copil*, ci *majori*.

Până în prezent nu s'a ivit în această materie alte păreri teologice, deși așteptam să cetim părerea teologilor cu vaste cunoștințe teologice.

Sf. Scriptură cu locul din Facere citat și altele nu ne pot dovedi ceea ce scrutăm, trebuie deci să recurgem la scrierile Sf. Părinți, luând lucrul din început cu „starea omului în rai”. După crearea omului i-a ales Dumnezeu un loc în părțile de răsărit, bogat în lumină, cu aer curat și înzestrat cu cele mai alese fructe. *Dumnezeu a ridicat dar pe omul făcut din pământ în rai, prin ce i-a dat posibilitatea de a se ridica și perfecționa, apropiindu-se de Dumnezeu și în posesia veciniciet ajungând să se poată sui la ceru.* Omul a fost deci, la început creat nici muritor, nici nemuritor, ci capabil pentru ambele stări. Astfel sta lucrul și cu locul său, raiul, cu privire la frumusețe între ceru și pământ. — Expresiunea, ca el, să lucreze pământul, nu înseamnă lucrarea pământului în sens literar, ci ca să păzească poruncile lui Dumnezeu, ca nu cumva prin neascultare să cadă în stricăciune, ceea ce prin păcatul neascultării s'a făcut muritor.

Omul, după natura sa, e creat nici muritor, nici nemuritor; căci de ar fi zidit Dumnezeu pe om la început *nemuritor*, l ar fi făcut „Dumnezeu”; iar de l-ar fi creat *muritor*, s'ar părea, că Dumnezeu ar fi cauza morții lui. Repet, Dumnezeu a creat pe Adam nici muritor, nici nemuritor, ci capabil pentru ambele, așa că de asculta porunca lui Dumnezeu, drept plată, ar fi dobândit *nemurirea*; iar neascultând porunca dumnezeiască și-a câștigat singur moartea.

„Pomul cunoștinței” a fost bun, precum și roada lui, așa că nu pomul sau rodul i-a adus lui Adam moartea, ci *neascultarea*. Prin acest pom a voit Dumnezeu să pună la probă pe omul Adam, că oare fi-l-va ascultător, ori nu.

Acestea sunt vederile și explicarea Sf. Părinte Teofil, eppul Antioh ei mort după 180, cuprinse în scrierile sale către eruditul păgân Antolyc c. 24, 25, 26 și 27. — ad Antolycum, care batjocuria pe Dumnezeu creștinilor și nu credea în înviere. Acestea toate și îndeosebi ridicarea omului făcut din pământ la ral, precum și putința d-a păși spre perfecțiune, a îndreptățit pe Sf. Teofil să emită părerea și învățătura, că Dumnezeu a creat pe oamenii cel dintâi în *stare de copil*. În acest sens se exprimă și alți Sf. Părinți, vezi Prud. Maranus praef. c. v. Migne, ser. gr. T. 6. p. 43—46.

În fine notez, că Sf. Părinte Teofil a fost primul care a folosit expresiunea „Trinitate” referindu-se la facerea lumii, în cele trei zile, zice: „Precum soarele e chipul lui Dumnezeu, luna cu creșterea și descreșterea ei, chipul omului a morții și a învierii sale viitoare, tot-așemenea sunt și cele trei zile, cari au premers facerii lumii, vede într'ânsele, chipul trinității: Tatălui, Logosului și Înțelepciunii”. Cart. II. c. 15.

Această învățătură am fost trimis-o spre publicare la Biserica ort. Română și în Nrul 1—2 a. 1933, la poșta redacției mi s'a răspuns, că se va tipări. — Luând însă organul Sf. Sinod altă față, până azi nu s'a publicat, precum nici alte lucrări ale altora nu s'au mai tipărit.

Ioan Nicorescu
paroh ort. rom.

INFORMAȚIUNI

Când copiii nu s' crescute în frica de Dumnezeu. Mare vâlvă a produs în capitala țării descoperirea unui omor înflorător. Un tânăr student, anume Vasile Constantinescu, și-a ucis în ziua de 27 Octombrie pe amândoi părinții — după care i-a băgat în niște cazane de metal, pe cari le-a așezat în pivniță — iar pe urmă a fugit cu o prietenă a sa.

Cadavrele părinților abia au fost găsite zilele trecute, făcându-se cercetări, după ce a devenit bătătoare la ochi dispariția lor.

Fiul ucigaș a fost prins la Cernăuți, unde se refugiase, de unde a fost adus la București dimpreună cu tovarășa sa. El a recunoscut că și-a omorât părinții cu scopul de a le lua banii.

Iată ce-s în stare să facă copiii cari nu-s crescute în frica lui Dumnezeu.

Sovietele distrug bisericile. Din Moscova se află că guvernul sovietic a hotărât dărâmarea a două biserici din cele mai însemnate

din acest oraș: aceea a Kazanului și aceea a Sf. Patimi. Cea dintâi a fost construită de arhitecți italeni, din porunca țarului Ivan-cel-Groaznic, în amintirea cuceririi Hanatului Kazan și face parte din vestitul decor istoric al Pieții Roșii. Ea va fi distrusă sub pretextul de a se mări piața în vederea părazilor militare.

Mănăstirea Sf. Patimi, dintr'o epocă puțin mai recentă, se găsește aproape de marginea orașului și-l înconjurată de lazuri vestite. Clădirile sale imense, înconjurate de ziduri puternice, care au respins adesea atacurile Tătarilor și Polonilor.

Traducerile Bibliei. Se socoate aproape la 5.000 numărul limbilor și dialectelor ce-s vorbite pe toată suprafața globului pământesc. Biblia întreagă sau părți din ea a fost tradusă, până acum, în 954 limbi. Sunt încă multe popoare n' limba cărora nu s'a tradus Biblia. În America latină, trăiesc 17 milioane Indieni, cari vorbesc 500 limbi și dialecte. În pădurile nesfârșite, din bazinul Amazonului, se găsesc mai multe sate de triburi sălbatice. În Asia, mai mult de 200 popoare nu știu nimic despre Biblie. În Africa, 35 popoare posedă Biblia completă; 78 n'au decât N. Testament; 191 nu pot să citească decât câteva părți din Sf. Scriptură; mai rămân 300, care sunt cu totul lipsite de Cartea Sfântă.

Acum un an s'a tradus Biblia pentru Negrii din Africa de Sud, unde s'au vândut peste 250.000 exemplare; într'o săptămână s'au desfăcut mai mult de 10.000.

Într'un timp apropiat, Wendașii din nordul Transvaalului, cari numără 250.000 suflete, vor avea traducerea Bibliei în limba lor; până acum ei n'aveau decât N. Testament și Psalmii traduși de misionarii germani.

S'a înecat sub ochii soțului său. Săteanul Dumitru Matache, din Marsilie, județul Ialomița, însoțit de soția sa Leana și de săteanul Dinu Stolca, se întorceau cam trăzniți de beutură din comuna Orbonești, unde petrecuseră până târziu noaptea. Ajunși la râul Ialomița, pe care trebuiau să-l treacă, au găsit la mal podul umblător nepăzit. Au urcat căruța cu caii pe pod și pe urmă s'au urcat și ei și au dat drumul podului. Neshiindu-l cârmui, podul s'a răsturnat și s'a scufundat. Soția lui Matache, dimpreună cu cei 2 cai s'au înecat. Matache și tovarășul său au scăpat cu viața. Iată încă o ispravă a beuturii.

Promisiuni reînnoite. Luând cuvântul la Senat spre a răspunde în numele guvernului la discuția, Mesagiului, dl. V. Iamandi ministrul Cul-

telor, a reînnoit făgăduiala că va trece în bugetul ordinar suma ce reprezintă cele două curbe suprimate spre a da astfel cu toată siguranța salarelor preoțești. Deasemenea vor fi trecuți în buget și preoții extrabugetari, iar mănăstirile vor căpăta din nou vetrele împădurite ce li s'au luat în trecut. Nu ne îndolm de bunele intențiuni ale dlui ministru V. Iamandi, de aceea Biserica îi dă tot concursul ei generos spre a le duce la îndeplinire.

Cilra locuitorilor țării. Conform statisticilor mai noi, populația țării noastre, care la începutul acestui an era de 19 milioane 196 mii locuitori, ar fi azi de aproape 19 milioane și jumătate locuitori.

Intărirea cu populație românească a hotarului dinspre Ungaria. S'a întocmit un proiect de lege de o deosebită importanță: să cumpere Statul toate pământurile care sunt de vânzare în partea hotarului de apus al Țării noastre — și să exproprieze pe toți acei cari trec de o anume suprafață cu averea lor de pământ — iar la urmă, cu toate aceste pământuri, să împroprietărească acolo țărani români aduși din toată țara, pentru ca să ne întărim, astfel, granița din spre Unguri. Aceasta e cea mai bună întărire de graniță, care se poate închipui. Face mai mult decât toate tunurile și tranșeele de beton.

Italianii ocupă și ce a mai rămas din Abisinia. Se știe că unii Abisinieni mai susțin că ar avea un guvern independent în orașul *Gore* din apusul Abisniei, în partea pe care Italianii n'au ocupat-o. Așa dar, spun ei, Abisinia nu e toată sub Italiani; noi mai avem o bună parte din ea încă liberă; avem — Capitală, avem guvern — cu alte cuvinte Abisinia trebuie să fie socotită înainte ca membră a Societății Națiunilor, iar Negusul ca împărat care nu și-a pierdut scaunul. Ca să isprăvească cu aceste fleacuri, italianii au dat ordin unei armate din Abisinia să pornească la cucerirea și a restului Abisniei. Și telegramele spun, iată, că nu mai au (italieni) decât 35 km. până la „capitala“ *Gore*.

Trecere la biserica noastră. Proprietarul, Dl. Dumitru Dimitrie, fost mult timp în America, reîntorcându-se acasă, din câștigul său a făcut danii bisericii gr. cat. și bisericilor noastre. Decurând cumpărând în Jabăr mosie, a trecut dela confesiunea gr. cat. la biserica noastră; s'a cununat la biserica noastră fiindu-i nașă maica preoteasă din loc. — Numitul — e creștin bun, cercetează regulat sf. biserică și cântă în strană în rând cu cântăreții.

Nr. 8206/1936.

Comunicat

Direcțiunea generală P. T. T. prin adresa Nr. 206112/1936 arată, că contrar ordinilor date — și acum mai sunt autorități centrale și exterioare dela cari se trimit plicuri și colete oficiale, dar cu conținut particular, — și că se descoper zilnic cazuri, când funcționari superiori își trimit corespondența particulară, în plicuri oficiale, prin cece se frustează administrația P. T. T., de taxele tarifare.

În vederea acestora Onoratul Minister al Cultelor, prin adresa Nr. 191692/19795 stăruie a se lua toate măsurile de rigoare, ca oficiile și funcționarii din subordine, să nu abuzeze de calitatea lor și să nu expedieze corespondența, cărțile ori lucrările lor personale și particulare, în plicuri ori colete oficiale.

Comunicăm acestea spre știre și *strictă conformare*.

Arad în 7 Decembrie 1936.

Andrei
Episcop.

Nr. 8313/1936.

Comunicat

Comandamentul marelui Legiuni a cercetașilor, cu adresa Nr. 11984/1936, mulțumește Cucernicilor Preoți duhovnici ai cercetășiei din Eparhia Aradului, cari au activat și au dat tot concursul la educarea tineretului cercetășesc.

Mulțumirile exprimate de Comandamentul Legiunii, va servi de stimulent ca Cucernicii Preoți, să depună și pe mai departe o activitate de rodnică dezvoltare.

Arad în 8 Decembrie 1936.

Andrei
Episcop.

Nr. 7541/1936.

Comunicat

Sfântul Sinod, cu adresa Nr. 2111/1936, referitor la cenzurarea publicațiilor religioase, ne comunică următoarele instrucțiuni:

1. Se interzice întrebunțarea tuturor Bibliilor tipărite cu text care n'are aprobare Bisericii;

2. Se interzice folosirea tuturor cărților liturgice, de rugăciuni, de meditație și zidire sufletească tipărite fără aprobarea Bisericii;

3. Se interzice folosirea tuturor tablourilor religioase și a icoanelor străine de duhul și de învățătura Bisericii și lipsite de aprobarea ei;

4. Se interzice citirea tuturor cărților, broșurilor, revistelor, gazetelor și foilor volante scrise de atei, materialişti, francmasoni, comuniști, teosofi, apostazi, eretici, schismatici, sectari și de apărătorii lor;

5. Se interzice citirea tuturor scrierilor de cuprins imoral;

6. Se interzice citirea tuturor scrierilor, care batjocoresc locurile și lucrurile sfinte și persoanele bisericesti;

7. Se interzice citirea tuturor scrierilor de cuprins superstițios;

8. Se interzice citirea tuturor revistelor, ziarelor, gazetelor și foilor volante dușmănoase Bisericii;

9. Se interzice fiilor Bisericii să publice Sf. Scriptură în textul original sau în traducere, fără aprobarea prealabilă a Bisericii;

10. Se interzice fiilor Bisericii să publice comentarii și tâlcuiri la Sf. Scriptură, sau la părți ale ei, fără aprobarea prealabilă a Bisericii;

11. Se interzice fiilor Bisericii să publice scrieri de cuprins teologic, teologic-filozofic, ascetic, mistic, cărți de rugăciuni, de meditație de zidire sufletească și în general orice carte care ar sta în legătură cu Biserica și viața ei internă și externă, — fără aprobarea Bisericii. —

Aplicarea acestor instrucțiuni în fiecare eparhie o va face Chiriarhul locului ori un cleric însărcinat de Chiriarh cu aceasta, iar pe lângă Sfântul Sinod se institue o comisiune constatătoare din doi ierarhi și din cinci clerici teologi, care va îndruma cenzura bisericască și va face propunere Sfântului Sinod în cazurile nerezolvite la eparhii.

Ceeace se aduce la cunoștința Cucernicilor Preoți și tuturor credincioșilor Noștri din eparhia Aradului, spre strictă conformare.

Arad, din ședința Consiliului eparhial dela 2 Decembrie 1936.

† Andrei
Episcop.

Concurs

În baza rezoluțiunii Ven. Cons. Eparhial Nr. 7180/936 prin aceasta se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în organul oficial „Biserica și Școala” pentru îndeplinirea parohiei a III-a din Șiria, protopopiatul Șiriei, jud. Arad, devenită vacantă prin pensionarea titularului ei părintele Romul Măierușan.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Folosința sesiunii parohiale constatătoare din 32 jug. cad. arător cu complectarea primită dela Reforma Agrară.

2. Birul preotesc rescumpărat în bani: 500 Lei.

3. Stolele legale.

4. Eventuala întregre dela Stat, pentru care parohia ru ia garanța.

Alesul este obligat a suporta toate impozitele după întreg beneficiul preotesc, va predica regulat și va catehiza elevii dela școala primară de Stat din localitate în clasele la care va fi repartizat din partea superiorității sale.

Va substitui protopopul-paroh în și afară de biserică când va fi săptămânal de câte ori acesta va avea deplasări oficiale.

Pentru serviciile prestate afară de biserică, va fi remunerat cu jumătate din stola achitată.

Postul se va ocupa cu data de 1 Aprilie 1937.

Parohia e de clasa I. (prima) deci reflecții vor dovedi asemenea calificățiune.

Cei doritori a competi la acest post, se vor prezenta în vre-o Duminică sau sărbătoare pe lângă avizul prealabil al protopopului tractual în sfânta biserică din Șiria, pentru a-și arăta destoinicia în cele pituale și cratorie, conformându-se strict art. 33 din Regulamentul pentru parohii, iar cererile însoțite de actele necesare, adresate consiliului parohial din Șiria, le vor înalța în termenul legal Sfintei Episcopii din Arad, având fiecare recurent a cere în prealabil autorizație din partea Prea Sfinției Sale spre a putea recurge.

La alegere nu vor fi admiși decât candidații selecționați de Consiliul Eparhial.

Dat în ședința consiliului par. ort. rom. din Șiria dela 21 Noembrie 1936.

În conțelegere cu Aurel Adamoviciu ss protopop.

1—3